

Dva bratca.

»Backa, backa, backa, meni backa!«

Ves ljubi predpust je moledoval Strnišev Francelj, da je nazadnje res primoledoval backa.

Pa kakšnega backa!

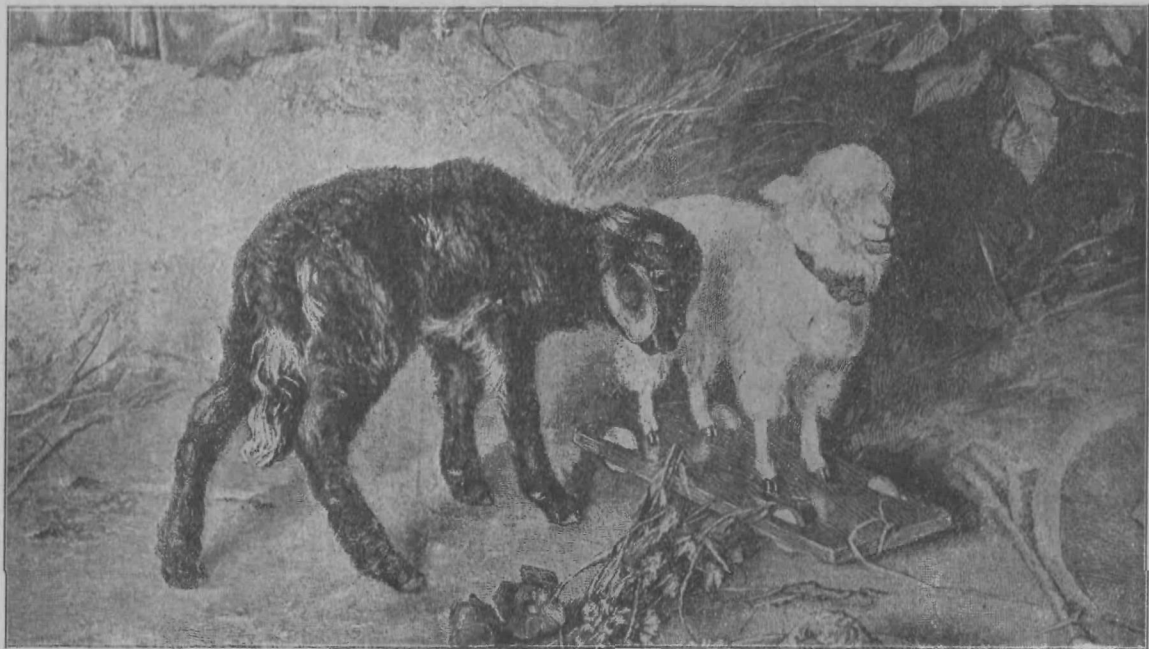
Prav malo mu je še manjkalo, da ni bil čisto živ. Imel je štiri noge, pa glavo in rep, pokrit je bil pa z volno. S prav pravo volno! Rdeč trak je imel tudi okrog vratu, in zvonček je bingljjal na njem. Samo hoditi še ni nič znal. In beketati tudi še nič. Pritrjen je bil pa ta bacek na leseno desko. Deska je pa imela štiri kolesa. Oče so zavrtali spredaj v desko luknjico. Francelj je pa sam privezal vrvico v luknjico in vozil backa po hiši. Bacek se je premikal, zvonček je pa cingljjal. Prav prijetno je bilo.

Prišla je pa spomlad. In zemlja je začela poganjati travo in cvetje. Drevje je začelo poganjati listje. Mrzlo zimsko solnce se je ogrelo, in ptičev roj se je prebudil.

Francelj in bacek sta šla zdaj na prosto. O ti nadloga! Glej nesreče! Tla tam zunaj niso taka — tla niso bila zunaj tako ravna kakor v sobi! In bacek je padel štrbunk nazaj in štrbonk naprej in postrani tudi. In spet in spet... Zgubil je zvonček — in še oslepel je. Nadloga ti taka! Tista dva gumba, ki sta prej še dosti dobro nadomestovala oči, sta se iztrgala in izpadla. Bacek ni bil več prav posebno lep.

Francelj je pa tiste dni spet zažvrgoled svojo pesem: »Backa, backa!« Mislil je zdaj živega backa. Takega, kakor ga imajo pri Fužinarju.

Ni odjenjal. Venomer je tiščal svojo, kdor ga je

Taka prevzetnost!

hotel poslušati. In nazadnje so mu res ustregli, pa so mu kupili živega backa. Dobro!

Francelj je bil vesel. Pa ne dolgo. Zakaj živega backa je moral dan za dnem pasti. Če ga pa ni pasel, se je pa bacek venomer učil druge črke abecede: Beee — beee — beeee-ee...« In če se je bacek čez mero drl, je bil Francelj namesto njega okregan. In nikamor ni smel po vasi, ne k Fužinarju ne k Zidanku, prav nikamor. Vse zavoljo tega koštruna, ki je venomer drl in se drl za njim.

Spet se je zdaj Francelj z večjo ljubeznijo oklenil prejšnjega backa. Res je bil slep in ni imel več zvončka, pa je bil vsaj miren. In drl se ni na vse pretege. Francelj bi bil lahko šel zaradi njega po cellem svetu. In ko bi se bil vrnil, bi bil bacek stal še zmiraj na ravno tistem mestu.

Pa vendar — kaj se je zgodilo! Ravno tiste dni se je pripetila tale nesreča. Živi bacek se je pasel. Pasla ga je Minka mesto Franceljna. Ko si je bil namulil in napulil dovolj sočne travice, je mirno, počasi, dostojanstveno stopal po dvorišču. — Kaj pa je tam-le? Ali prav vidi ali ne? — Tovariša — ka-li? — — Sicer je malo manjši ko on, pa vendar... Tovariš bo pa le.

Prijazno ga pozdravi: »Beee!«

Nič odgovora. Niti ne gane se.

Vnovič: »Beee!«

Nič in nič. Čudno to! Kakó bi bilo dvema prijetno na paši! Malo bi skakala in se pasla; ko bi se pa naveličala pasti, bi se malo trkala. Saj je to navada backov in koštrunov že od Abelovih dni sem.

Še enkrat: »Beee!«

Nič! Taka prevzetnost! Čakaj!

Napaseni živi bac se zaleti v nabasanega ne-
živega baca. Ensamkrat, pa ga podere, da se dva-
krat prekopicne. In ko obleži, mu še ne da miru,
Buta vanj in skače okrog njega in po njem, voha
ga, bekeče in nori, dokler vsega ne polomi.

Ko je prišel spet Francelj od nekod, je bilo ve-
sele žaloigre že konec. Francelj se je hudo raz-
cmeril, jarec ga je pa gledal zelo sočutno in nedolžno.
Kaj more za to, če je pa Minka tako neumna in mu
dá prostost? Jarca je kmalu vzel mesar, oče pa de-
nar od jarca.

In Francelj? Nič od vsega ni imel kakor dolgčas
po obeh.

Jernej Popotnik:

Klobuček.

Včeraj je priskakljala v mojo izbo mala Fa-
nica, vsa vesela in rdeča v lica.

»Jaz sem pa nekaj dobila!«

Poskočila je in me je prijela za rokó.

»Ugani!«

Smehljala so se ji lica in oči, ki so bile velike
in sanjave.

»Ugani!«

Dvignil sem jo v zrak, majčkeno in otroško,
kakor je bila.

»Daj no, ugani!«

Postavil sem jo spet na tla.

»Kaj pa je, Fanica? Povej!«

»Da kdo sliši...«